

[C. C. Heilesen.]

tigste er den, som tillader direkte Appel til Højesteret fra de i de større Byer etablerede Byretter, hvor Sagerne i første Instans bliver afgjort af 3 juridiske Dommere. Videre gaar Appellen direkte fra Søretterne og Handelsretterne, hvor Dommen afsiges af den juridiske Dommer med Til kaldelse af sø- eller handelskyndige Meddomsmænd. Trods disse Undtagelser bliver dog Hovedregelen, som foran nævnt, at Overretten fungerer som Melleminstans.“ Det fremgaar deraf, at de Indvendinger, det ærede Medlem vilde fremsætte mod min Sammenligning mellem Forholdene i Norge og i Danmark, er ganske ubegrundede, idet jeg fra Formanden for Sagførerforeningens Oslo-kreds har Dokumentation for mine Udtalelser.

Og saa siger Advokat Heiberg videre i denne Udtalelse:

„Nogen Statistik over Udfaldet af de til Højesteret appellerede Sager findes, mig bekendt, ikke. Jeg har undersøgt i Højesteret, hvor det erklæres, at der fra Domstolens Side ikke nogetsteds leveres Opgivelser, som muliggør nogen sikker Beregning. Højesterets Justitssekretær havde derfor ingen Formening om, til hvilken Procentsats man skulde anslaa de stadfæstede Domme.“

Saa ved jeg ikke, hvorfra det ærede Medlem har sin Statistik, naar selve den norske Højesterets Justitssekretær erklærer, at der ikke findes noget sikkert Grundlag for en saadan. Det forekommer mig, at det var en ejendommelig Form for Procedure, det ærede Medlem i saa Henseende opstillede.

Dernæst sagde det ærede Medlem, at jeg ikke havde talt om, at der ogsaa i Norge var Folk, der havde en anden Opfattelse, og han nævnte nuværende Højesteretsdommer Schielderup.

Jeg har allerede tidligere nævnt, at det norske Storting under Forhandlingen om den nye Procesordning, der traadte i Kraft den 1. Juli i Fjor, udtalte sig for en Skærpelse af den norske Højesteretsprøve, og jeg har her et andet Brev fra Advokat Heiberg, Formanden for den norske Sagførerforenings Oslo-kreds, hvori han siger:

„Det er rigtigt nok, at den samlede Højesteret i Sommer“ — som en intern Beslutning — „har fattet Beslutning om, at Prøven skulde skærpes, saaledes at man kun godkendte de Prøveadvokater, som havde vist sig at være „særlig skikkede“, medens Forholdet tidligere nærmest var det, at alle blev anerkendt,

som ikke viste sig uskikkede.“ Denne Beslutning staar i Forbindelse med den Udtalelse i et af Forarbejderne til de nye Proceslove — det var den, jeg nævnte i Fredags — „at megen Tid vilde indspares for Højesteret gennem en hurtigere og mere koncentreret Forhandling, naar kun de, der er særlig egnede for Højesteretsproceduren, slipper frem.“

Ærede Medlemmer vil se, at hvad jeg støtter mig paa, er selve den norske Højesterets Praksis efter den nye norske Procesordnings Gennemførelse, hvor man netop er gaaet i stik modsat Retning af den, det ærede Medlem ønsker at gaa. Jeg tror ikke, det ærede Medlems Henvi sning i saa Henseende var heldig.

Endvidere nævnte det ærede Medlem, at jeg havde omtalt den svenske Proceskommission paa en uheldig Maade, idet jeg kun havde nævnt, at Foreningen af Sveriges Härads høvdinger havde udtalt sig for en Domstolsprøve for Advokater. Det ærede Medlem sagde, at alle andre juridiske Korporationer havde udtalt sig i anden Retning.

Der var en meget uheldig Udtalelse af det ærede Medlem. Jeg har her Sveriges Advokatsamfunds Betænkning i Anledning af denne Proceskommission, og det hedder i denne — hvor man vel skulde vente, at det ærede Medlem nærmest vilde finde sine Meningsfæller — Pag. 23, at der med Hensyn til Procedure i den højeste Domstol ifølge Advokatsamfundets Opfattelse maa stilles saadanne Krav, at man ikke med Rimelighed kan forvente, at de skal opfyldes af alle Advokater. Det er nødvendigt, siger de svenske Advokater, at dette Arbejde kun betros til de mest erfarne og hertil særligt egnede Advokater. Og saa nævnes det Spørgsmaal, som jeg ogsaa har nævnt: Hvordan skal man finde de mest egnede? Saa siger man, at der maa fordres visse Garantier. Endvidere nævnes, at Proceskommissionen mener, at der maa fordres særlige Garantier, og foreslaar, at man kun skal kunne anvende saadanne, som har været Advokater i mindst 5 Aar.

Men saa siger de svenske Advokater — det vil jeg gerne understrege —:

„Aabenbart indeholder dog en saadan Bestemmelse ikke en fyldestgørende Garanti“.

Og saa fremgaar det videre af Beretningen, at der er en stærk Fløj indenfor de svenske Advokater, der ønsker en Domstolsprøve, medens der er andre, der er mod en Domstolsprøve, mod Højeste-